

Cartea lui Daniel - Numărul o sută trei

Deslușirea profeției: înțelegerea aplicării triple a cadrelor profetice

Jeff Pippenger

2024-02-29

Am analizat aplicațiile triple ale profeției. Facem aceasta în scopul de a arăta că, atunci când Domnul a desigilat ultimele șase versete din Daniel capitolul unsprezece, odată cu prăbușirea Uniunii Sovietice la „vremea sfârșitului”, în 1989, s-a produs o „sporire a cunoștinței”, menită să pună la încercare acea generație a poporului lui Dumnezeu.

Și el a zis: Du-te pe calea ta, Daniele; căci cuvintele sunt ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și lămuriiți; dar cei nelegiuți vor săvârși nelegiuirea; și niciunul dintre cei nelegiuți nu va înțelege; iar cei înțelepți vor înțelege. Daniel 12:9, 10.

Ori de câte ori un adevăr este desigilat de Leul din seminția lui Iuda, Satana lucrează pentru a se împotrivi mesajului. Rezistența opusă adevărilor descoperite în acele versete finale din Daniel, capitolul unsprezece, a impus un studiu mai aprofundat al adevărilor legate de acele versete, pentru ca o apărare sfințită împotriva erorilor care erau propuse pentru a submina adevărurile revelate să nu stea în picioare. Unul dintre principiile aduse la lumină în mijlocul acelei dezbateri a fost aplicarea triplă a profeției. Aceasta a fost recunoscută inițial în legătură cu necesitatea de a stabili corect ce anume reprezenta „necurmatul” în cartea lui Daniel (păgânismul) și cu istoria corectă asociată „înlăturării necurmatului” (508 d.Hr.).

Recunoașterea a trei puteri pustiitoare drept cadrul profeției a fost paralelă cu cadrul profetic millerit, alcătuit din primele două puteri pustiitoare, iar identificarea millerită a «necurmatei» drept păgânism a furnizat o istorie în concordanță cu ultimele șase versete din Daniel unsprezece, așa cum a spus Sora White că ar trebui. Astfel, rezistența împotriva cunoașterii desigilate la timpul sfârșitului, în 1989, a produs o lumină mai mare, pe măsură ce cunoașterea a crescut, și a identificat, de asemenea, reguli specifice pentru mișcarea celui de-al treilea înger, care erau paralele cu dezvoltarea anumitor reguli profetice ce fuseseră adunate și folosite, în mișcarea primului înger, de către William Miller.

Am analizat aplicarea triplă a celor trei Rome, a celor trei căderi ale Babilonului și a celor trei Ilie și ne ocupăm acum de cei trei soli care pregătesc calea pentru Mesagerul Legământului. Am identificat o suprapunere strânsă și un paralelism între cele trei Rome și cele trei căderi ale Babilonului, precum și un paralelism strâns cu cei trei Ilie și cu cei trei soli care pregătesc calea. În zilele din urmă, William Miller și Future for America reprezintă ambii atât pe al treilea Ilie, cât și pe al treilea sol care pregătește calea. Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul aceluși lucru, iar mișcarea primului înger este paralelă cu mișcarea celui de-al treilea înger.

Dumnezeu a dat soliilor din Apocalipsa 14 locul lor în linia profeției, iar lucrarea lor nu trebuie să înceteze până la încheierea istoriei acestui pământ. Soliile primului și celui de-al doilea înger rămân adevăr pentru acest timp și trebuie să se desfășoare în paralel cu cea care urmează.

Al treilea înger își proclamă avertizarea cu glas tare. „După aceste lucruri,” a zis Ioan, „am văzut un alt înger coborând din cer, având mare putere, și pământul a fost luminat de slava lui.” În această iluminare, lumina tuturor celor trei solii se îmbină. Materialele din 1888, 803, 804.

Mișcarea primului și a celui de-al doilea înger a fost condusă de William Miller. Sora White îl identifică pe Miller drept "mesagerul ales".

William Miller tulbura împărăția lui Satana, iar marele vrăjmaș a căutat nu numai să contracareze efectul mesajului, ci să-l nimicească pe însuși mesagerul. Spiritul Profeteiei, volumul 4, 219.

Ea identifică, de asemenea, faptul că Miller fusese preînchipuit atât de Ilie, cât și de Ioan Botezătorul.

Mii au fost călăuziți să îmbrățișeze adevărul propovăduit de William Miller, iar slujitori ai lui Dumnezeu au fost ridicați în duhul și puterea lui Ilie pentru a proclama mesajul. Asemenea lui Ioan, Înaintemergătorul lui Isus, cei care au predicat acest mesaj solemn s-au simțit constrânși să pună securea la rădăcina pomului și să-i cheme pe oameni să aducă roade vrednice de pocăință. Scrieri timpurii, 233.

Ioan Botezătorul, care, potrivit lui Isus, a fost al doilea Ilie, a fost, de asemenea, cel dintâi sol care trebuia să pregătească calea pentru Solul Legământului. Prin urmare, este evident că mișcarea celui de-al treilea înger va avea un „sol ales”. Acel sol va fi fost prefigurat de Ilie, Ioan Botezătorul și William Miller. Împreună cu Miller, cei doi soli aleși reprezintă începutul și sfârșitul mișcării celor trei îngeri din Apocalipsa 14 și, făcând astfel, ei împreună reprezintă atât pe al treilea Ilie, cât și pe al treilea sol care urmează să pregătească calea pentru Solul Legământului.

A respinge solia solului ales de la început sau de la sfârșit înseamnă moarte, iar solia Future for America se întemeiază pe aplicarea profetică a principiului „linie peste linie”, care este metodologia ploii târzii. Prin aplicarea principiului „linie peste linie” se stabilește că mișcarea millerită a tipificat mișcarea Future for America. Un jalon al istoriei millerite este William Miller, „solul ales”. A respinge acel jalon înseamnă a respinge solia, astfel încât, prin începutul și încheierea Adventismului, se stabilește că respingerea solului este, de asemenea, respingerea soliei, căci solia identifică un sol ales. Prin urmare, a respinge solia înseamnă a respinge solul și invers. Fără un dansator nu există dans.

Mi-a fost îndreptată atenția înapoi spre proclamarea primei veniri a lui Hristos. Ioan a fost trimis în duhul și puterea lui Ilie, ca să pregătească calea lui Isus. Cei ce au respins mărturia lui Ioan nu au avut niciun folos din învățăturile lui Isus. Împotrivirea lor față de mesajul care prevestea venirea Lui i-a așezat într-o poziție în care nu puteau primi lesne cele mai puternice dovezi că El era Mesia. Satana i-a îndemnat pe cei ce respinseseră mesajul lui Ioan să meargă și mai departe, să-L respingă și să-L răstignească pe Hristos. Prin aceasta s-au așezat într-o situație în care nu puteau primi binecuvântarea din ziua Cincizecimii, care i-ar fi învățat calea spre sanctuarul ceresc. Sfâșierea perdelei templului a arătat că jertfele și rânduielile iudaice nu vor mai fi primite. Marea Jertfă fusese adusă și fusese primită, iar Duhul Sfânt, care S-a pogorât în ziua Cincizecimii, a îndreptat mințile ucenicilor de la sanctuarul pământesc la cel

ceresc, unde Isus intrase prin însuși sângele Său, ca să reverse asupra ucenicilor Săi beneficiile ispășirii Sale. Dar iudeii au fost lăsați în întuneric deplin. Au pierdut toată lumina pe care ar fi putut-o avea cu privire la planul mântuirii și au continuat să se încreadă în jertfele și ofrandele lor zadarnice. Sanctuarul ceresc luase locul celui pământesc, totuși ei nu aveau cunoștință de această schimbare. De aceea nu puteau beneficia de mijlocirea lui Hristos în Locul Sfânt.

Mulți privesc cu groază la purtarea iudeilor în respingerea și răstignirea lui Hristos; și, pe măsură ce citesc istoria rușinoasei Lui batjocoriri, cred că Îl iubesc și că nu s-ar fi lepădat de El ca Petru și nu L-ar fi răstignit ca iudeii. Dar Dumnezeu, care citește inimile tuturor, a pus la probă acea dragoste pentru Isus pe care mărturiseau că o simt. Întregul cer a urmărit cu cel mai profund interes primirea soliei primului înger. Însă mulți care mărturiseau că Îl iubesc pe Isus și care vărsau lacrimi citind istoria crucii, au luat în derâdere vestea bună a venirii Sale. În loc să primească solia cu bucurie, au declarat-o o amăgire. I-au urât pe cei care iubeau arătarea Sa și i-au exclus din biserici. Cei care au respins prima solie nu au putut primi vreun folos din a doua; și nici nu le-a fost de vreun folos strigătul de la miezul nopții, care trebuia să-i pregătească să intre împreună cu Isus, prin credință, în Sfânta Sfintelor a sanctuarului ceresc. Iar prin respingerea celor două solii anterioare, și-au întunecat în așa măsură înțelegerea, încât nu văd nicio lumină în a treia solie îngerească, care arată calea spre Sfânta Sfintelor. Am văzut că, așa cum iudeii L-au răstignit pe Isus, tot astfel bisericile nominale au răstignit aceste solii și, prin urmare, nu au cunoaștere cu privire la calea spre Sfânta Sfintelor și nu pot fi beneficiari ai mijlocirii lui Isus acolo. La fel ca iudeii, care aduceau jertfele lor zadarnice, ei înalță rugăciunile lor zadarnice către încăperea pe care Isus a părăsit-o; iar Satana, mulțumit de înșelăciune, îmbracă o înfățișare religioasă și îndreaptă mințile acestor creștini cu numele spre sine, lucrând cu puterea lui, cu semnele și minunile lui mincinoase, ca să-i prindă în cursa lui. Scrieri timpurii, 259-261.

Cei „care au respins mărturia lui Ioan nu au avut niciun folos din învățăturile lui Isus”, iar cei „care au respins prima solie nu au putut avea niciun folos din a doua; nici strigarea de la miezul nopții nu le-a fost de folos.” Lucrarea lui Ioan a precedat botezul lui Hristos; la puțin timp după aceea, El a curățit templul la începutul lucrării Sale. Lucrarea lui Miller a pregătit pentru ca Hristos să-i curățească pe fiii lui Levi când a venit deodată, la 22 octombrie 1844. În cazul oricăruia dintre acești doi martori, respingerea solului care pregătește calea echivalează cu moartea.

Curățirea și purificarea pe care le-a împlinit Hristos în lucrarea Sa ca Sol al Legământului au avut ca scop ridicarea unui popor care să îplinească lucrarea de a purta mesajul mântuirii către lume. Acea lucrare se îplinește înaintea perioadei de timp care reprezintă momentul în care începe judecata executivă. Distrugerea Ierusalimului din vremea ucenicilor reprezintă judecata executivă, iar Adventismul s-a abătut de la responsabilitatea de a împlini acea lucrare, însă Domnul încercase să-i adune laolaltă. El Își condusese poporul să publice diagrama din 1850 ca reprezentare grafică a mesajului pe care ar fi putut să-l poarte către lume.

„Nu a fost voia lui Dumnezeu ca Israel să rățăcească patruzeci de ani în pustie; El a dorit să-i călăuzească direct în țara Canaanului și să-i așeze acolo ca un popor sfânt și fericit. Dar «n-au putut să intre din pricina necredinței.» Evrei 3:19. Din pricina abaterii lor și a apostaziei au pierit în deșert, iar alții au fost ridicați ca să intre în Țara Făgăduită. În același fel, nu a fost

voia lui Dumnezeu ca venirea lui Hristos să fie atât de mult întârziată și poporul Său să rămână atâția ani în această lume a păcatului și a durerii. Dar necredința i-a despărțit de Dumnezeu. Întrucât au refuzat să facă lucrarea pe care El le-o rânduisese, alții au fost ridicați să proclame solia. Din milă față de lume, Isus Își întârzie venirea, pentru ca păcătoșii să aibă prilejul să audă avertizarea și să găsească în El un adăpost înainte ca mânia lui Dumnezeu să fie revărsată.” The Great Controversy, 458.

De-ar fi Adventismul păstrat nestrămutată credința lor, "lucrarea lor ar fi fost încheiată."

„Dacă adventiștii, după marea dezamăgire din 1844, ar fi rămas neclintiți în credință și ar fi mers înainte uniți în providența deschisă a lui Dumnezeu, primind solia îngerului al treilea și, în puterea Duhului Sfânt, proclamând-o lumii, ar fi văzut mântuirea lui Dumnezeu; Domnul ar fi lucrat cu putere prin eforturile lor, lucrarea ar fi fost încheiată, iar Hristos ar fi venit până acum ca să-Și primească poporul la răsplata lor. Însă, în perioada de îndoială și incertitudine care a urmat dezamăgirii, mulți dintre credincioșii advent și-au părăsit credința. . . . Astfel, lucrarea a fost împiedicată, iar lumea a fost lăsată în întuneric. Dacă întregul corp adventist s-ar fi unit pe temeiul poruncilor lui Dumnezeu și al credinței lui Isus, cât de cu totul diferită ar fi fost istoria noastră!” Evanghelizare, 695.

În primăvara anului 1844, Solul Legământului a purificat mișcarea millerită, iar apoi, în toamnă, a adus solia celui de-al treilea înger. Miller, mesajul său și mișcarea pe care o reprezenta împliniseră pilda celor zece fecioare. La adunarea de tabără de la Exeter, NH, a sosit solia Strigătului de la Miezul Noptii și, în două luni scurte, s-a demonstrat care dintre fecioare avea untdelemnul. Cele două clase s-au manifestat, iar al treilea înger a sosit cu o solie în mâna sa, care urma să fie mâncată, dar fecioarele înțelepte „și-au cedat credința” în „perioada de îndoială și incertitudine”.

„Perioada de îndoială și incertitudine” fusese ilustrată de ucenici în momentul morții Sale, dar a treia zi El a început să le descopere ucenicilor solia învierii Sale, iar ei nu și-au „lepădat credința”. Perioada de îndoială și incertitudine pentru fecioarele înțelepte ale mișcării primelor două solii îngerești a continuat aproximativ trei ani, moment în care Domnul i-a descoperit Sorei White că Își întinsese mâna ca să adune din nou rămășița poporului Său. El Și-a călăuzit poporul să-și înceapă lucrarea de publicații și să întocmească a doua tablă a lui Habacuc, dar „mulți dintre credincioșii mișcării advente și-au lepădat credința. . . . Astfel, lucrarea a fost împiedicată, iar lumea a fost lăsată în întuneric.”

În 1849, William Miller, solul ales al soliei primului și celui de-al doilea înger, a fost așezat la odihnă. Dacă fecioarele înțelepte de la 22 octombrie 1844 „ar fi ținut cu tărie credința și ar fi urmat uniți în providența deschisă a lui Dumnezeu”, Domnul ar fi ridicat un alt sol în duhul și puterea lui Ilie. În schimb, „venirea lui Hristos” a fost „întârziată și poporul Său” „în același fel” ca Israelul din vechime avea să „rămână” „mulți ani în această lume a păcatului și a întristării.”

O sută douăzeci și șase de ani după rebeliunea din 1863, Domnul a ridicat solul ales al celui de-al treilea înger. Lucrarea lui era atât să pregătească calea pentru ca Solul Legământului să intre deodată în Templul Său și să intre într-o relație de legământ cu cei o sută patruzeci și patru de mii, în timpul scenelor de încheiere ale judecării de cercetare, cât și să prezinte un mesaj care confruntă

unirea triplă a lui Ahab, a Izabelei și a prorocilor ei, în perioada Judecării Executive, care începe odată cu legea duminicală, iminentă.

Al treilea sol care pregătește calea reprezintă o lucrare, o solie, un sol și o mișcare în timpul scenelor de încheiere ale Judecării de Cercetare. Al treilea Ilie reprezintă o lucrare, o solie, un sol și o mișcare în timpul scenelor de încheiere ale Judecării Executorii. Solia atât a solului care pregătește calea, cât și a lui Ilie este solia celui de-al treilea dintre cele trei Vaiuri din Apocalipsa, capitolele opt până la unsprezece.

În istoria reprezentată de solul care pregătește calea, solia celui de-al treilea "Vai" reprezintă Trâmbița care cheamă adventismul laodicean să "cumpere de la Mine aur lămurit în foc, ca să te îmbogățești; și veșminte albe, ca să te îmbraci, și rușinea goliciunii tale să nu se arate; și să-ți ungi ochii cu alifie, ca să vezi." Este solia iubirii lui Dumnezeu, care îi arată poporului lui Dumnezeu fărădelegile lor, căci "pe câți" îi iubește, El "îi mustră și îi pedepsește." Este solia neprihănirii lui Hristos, care îi cheamă pe oameni să primească caracterul Său, caracter ce se manifestă în perioada când Solul Legământului împlinește lucrarea de curățire a templului sufletului; și, de aceea, El îi cheamă pe cei pe care îi iubește să manifeste caracterul Său și să fie "plini de râvnă, deci, și să se pocăiască", căci El este "la" "ușa" dispensațională, care reprezintă închiderea timpului de har, unde El "îl va vărsa" pe adventismul laodicean "din" "gura" Sa. Acea "ușă" dispensațională este ușa pe care El "o deschide, și nimeni n-o închide; și o închide, și nimeni n-o deschide."

Există o aparentă contradicție care este rezolvată prin aplicarea principiului «Linie după Linie», dar pe care mulți nici măcar nu o recunosc. Odată rezolvată, ea aduce claritate tranziției de la Judecata de cercetare la Judecata executivă, care are loc odată cu apropiata lege duminicală. Ea este rezolvată prin acceptarea faptului că Cincizecimea tipică legea duminicală care va veni în curând în Statele Unite ale Americii. Pentru a încheia analiza noastră privind al treilea mesager care pregătește calea ca simbol în Judecata de cercetare, în contrast cu al treilea Ilie, care este un simbol al Judecării executive, vom aborda această aparentă contradicție.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Îngerul care se unește în proclamarea soliei celui de-al treilea înger va lumina întregul pământ cu slava lui. Aici este prevestită o lucrare de întindere mondială și de o putere neobișnuită. Mișcarea adventă din 1840–1844 a fost o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu; solia primului înger a fost dusă la fiecare stație misionară din lume, iar în unele țări s-a înregistrat cel mai mare interes religios cunoscut în vreă țară de la Reforma secolului al șaisprezecelea înoace; dar acestea urmează să fie întrecute de puternica mișcare în cadrul ultimei avertizări a celui de-al treilea înger.

Lucrarea va fi asemănătoare celei din Ziua Cincizecimii. Așa cum "ploaia timpurie" a fost dată, în revărsarea Duhului Sfânt la începutul vestirii Evangheliei, pentru a face să răsară sămânța de preț, tot astfel "ploaia târzie" va fi dată la încheierea ei, pentru coacerea secerișului. "Atunci vom cunoaște, dacă vom stărui să-L cunoaștem pe Domnul: ieșirea Lui este pregătită ca dimineața; și El va veni la noi ca ploaia, ca ploaia târzie și timpurie peste pământ." Osea 6:3. "Bucurați-vă așadar, fii ai Sionului, și veseliți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru: căci El v-a dat

ploaia timpurie cu măsură și va face să cadă pentru voi ploaia, ploaia timpurie și ploaia târzie." Ioel 2:23. "În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură." "Și se va întâmpla că oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit." Faptele Apostolilor 2:17, 21.

„Marea lucrare a evangheliei nu urmează să se încheie cu o manifestare mai mică a puterii lui Dumnezeu decât cea care i-a marcat începutul. Profețiile care s-au împlinit în revărsarea ploii timpurii la începutul evangheliei urmează să se îplinească din nou în ploaia târzie la încheierea ei. Acestea sunt «vremurile de înviore» spre care privea apostolul Petru când a spus: «Pocăiți-vă, așadar, și întoarceți-vă, pentru ca păcatele voastre să fie șterse, când vor veni de la fața Domnului vremurile de înviore; și El va trimite pe Isus». Fapte 3:19, 20.” Marea controversă, 611.